

[Thoft]

væk er 75 mill. kr. Jeg ved godt, at ministeren har oplyst, at sådan forholder det sig, men jeg tror ikke på det.

Jeg har talt meget om tal, og tingene er jo udviklede, og mit sidste spørgsmål skal være til forsvarsministeren: hvornår får folketingsden nærmere gennemgang af den eksisterende bevillingspraksis og -procedure med henblik på tilvejebringelse af mere overskuelige regler, som ministeren lovede os den 13. december 1982, Folketingstidende 1982-83, sp. 3858? Der er behov herfor. Det sidste eksempel, jeg vil give, er, at der allerede i sommeren 1983 blev givet autorisation til at bruge 150 mill. kr. mere til NATOs infrastrukturprogram i perioden 1980-84. Nu er perioden snart slut, pengene er brugt, men folketingsden har fortsat ikke fået den bevilling forelagt. Hvis den debat, vi har i dag, ikke bare kunne medføre, at pengekasen bliver smækket i for NATO-raketterne, men også medføre, at der kommer mere styr på NATO-bevillingerne overhovedet, så var meget vundet.

Stinus (RV):

For det radikale venstre drejer denne forespørgselsdebat sig både om bevillingerne til opstilling af mellemdistanceraketter og den parlamentariske kontrol med vores NATO-samarbejde.

Udgangspunktet er den tidligere omtalte dagsorden af 7. december 1982, som ganske vist kun socialdemokratiet stemte for, men vedtaget blev den jo alligevel, og som kun henstiller til regeringen, at fremtidige danske bevillinger til opstilling af mellemdistanceraketter over infrastrukturprogrammet indtil videre stilles i bero. Selv om der kun står »henstiller«, må det være klart, at henstillingen skal efterleves, og det afgørende spørgsmål i dag er: bliver den det? Og et andet spørgsmål: kan det i det hele taget sikres, at den bliver det?

Det kan ikke sikres ved, at man siger, at beløbet kan anvendes til noget andet inden for NATOs infrastrukturprogram. Dette ville kun kunne lade sig gøre, hvis de beløb, der betales til infrastrukturprogrammet, kunne øremærkes, hvilket igen ville forudsætte, at finansudvalget havde udførligt kendskab til, hvad det er for projekter inden for infrastrukturprogrammet, man bevilger penge til. Det har finansudvalget ikke. En forudsæt-

ning ville naturligvis også være, at beløb, som ikke bevilges til bestemte projekter, heller ikke kommer til udbetaling til infrastrukturprogrammet.

I det konkrete tilfælde, som drejer sig om anlægsomkostninger i forbindelse med raketprojektet, ved vi i hvert fald nu, hvad det er, de godt 48 mill. kr., diskussionen drejer sig om, skal bruges til. Og det var det, folketingsden den 7. december 1982 sagde at pengene ikke skulle bruges til. Heri ligger naturligvis, at de 48 mill. kr. heller ikke ville kunne anvendes til andre projekter inden for infrastrukturprogrammet, som jo virker på den måde, at hvert NATO-land bidrager til det samlede program med en fast procentdel af programmets udgifter.

Vedtagelsen i folketingsden den 7. december 1982 må helt klart betyde, at Danmark ikke bidrager med yderligere beløb til anlægsarbejder i forbindelse med opstillingen af raketter, men indskrænker sig til at betale sin faste procentdel af den del af programmet, som ikke har med raketopstillingen at gøre. Dette sidste er helt afgørende.

Hr. Knud Damgaard har til Militærkritisk Magasin Forsvar fra marts i år udtalt:

»De 48 mill. kr. skal gå til infrastrukturprogrammet. Danmark har forpligtet sig til at bidrage til infrastrukturprogrammet med en bestemt procentdel af programmets samlede omkostninger. Denne procentdel vil blive fastholdt for programmet som helhed.«

Hvis det skulle være socialdemokratiets holdning, ville vedtagelsen af dagsordenen den 7. december 1982 have været meningsløs – for ikke at bruge stærkere udtryk. Så ville i virkeligheden ikke alene folketingsden, men også den danske befolkning være ført bag lyset. Hr. Knud Damgaard slutter sin udtalelse til Militærkritisk Magasin Forsvar med bombastisk at sige:

»Men jeg kan garantere, at beløbet ikke går til raketanlæg.«

Det kan hr. Knud Damgaard jo ikke, og det ser ud til, at han nu selv er blevet klar over det. Hvis det danske bidrag til infrastrukturprogrammet blev opretholdt uændret, hvis altså de 48 mill. kr. ikke trækkes helt ud af infrastrukturprogrammet, kunne jeg med samme ret garantere det stik modsatte. Det ville nemlig betyde, at det samlede beløb inden for infrastrukturprogrammet, inklusive